

DIRK BRAECKMAN

DIRK BRAECKMAN

No Denial, No Explanation

22 May - 5 July 2025

NO DENIAL, NO EXPLANATION

Katrien Loret

“Het is maar één van de duizenden mogelijkheden,” zegt Dirk Braeckman na het installeren van zijn werken in de galerieruimte. Die uitspraak is op zich al veelzeggend. Ze verradt iets fundamenteels over zijn praktijk: dat het beeld, hoe afgewerkt ook, nooit definitief is. Het is altijd het resultaat van een keuze, een manipulatie, een vorm van controle én loslaten. In een wereld die overspoeld wordt door beelden, waarin fotografie haast uitsluitend functioneert als bewijs, als verslag of als vluchtige communicatie, stelt Braeckman de vraag opnieuw: wat *is* een beeld eigenlijk? Wat doet het? En hoe kunnen we kijken, *echt* kijken, voorbij de onmiddellijke herkenning?

Dirk Braeckman staat bekend om zijn verstilde en raadselachtige beeldtaal, waarin het fotografische medium steeds wordt bevraagd, vertraagd en opnieuw gedefinieerd. Zijn beelden, vaak sober en monochroom, onttrekken zich aan de snelheid en oppervlakkigheid van het hedendaagse visuele bombardement. Ze nodigen de kijker uit tot vertraging, tot aandachtig kijken, en tot het omarmen van ambiguïteit. Waar klassieke fotografie vaak wordt begrepen als venster op de werkelijkheid – als getuige, document of spiegel – herinnert Braeckman ons aan de oorspronkelijke tactiele aard van de fotografie. Een foto is een oppervlak. Een huid. Een drager van sporen, vlekken, krassen, kreuken. Hij vestigt onze aandacht op wat meestal wordt weggefilterd: de fouten, de artefacten, de “ruis”. Net daar, in die imperfectie, openbaart zich iets diepers. Niet de directe weergave van een scène, maar het residu van een proces, de stille getuigenis van aanraking en tijd. Zijn foto’s zijn donker, vaak onduidelijk of overbelicht, en tonen ogenschijnlijk banale onderwerpen: gordijnen, muren, bedden, spiegels, landschappen, afwezige lichamen. Deze esthetiek van de afwezigheid is geen leegte, maar een geladen stilte. Elk beeld lijkt een residu, een sporenbeeld van een afwezige gebeurtenis of aanwezigheid. In deze stilte van Braeckmans beelden schuilt een vorm van verzet. Tegen de snelheid van de hedendaagse beeldcultuur, tegen de transparantie van de representatie, tegen de illusie van onmiddellijke toegang tot de werkelijkheid. Wat hij ons biedt is niets minder dan een herijking van het kijken zelf – traag, tastend, en diepzinnig. Beelden, zo toont Braeckman, zijn niet vanzelfsprekend. Ze zijn ambigu, gelaagd en potentieel misleidend. Door zijn bewerkingen zichtbaar te maken – de korrel, de schaduw, de vlek – toont hij niet alleen dat een beeld gemanipuleerd is, maar ook hoe het ons kan misleiden. Daarmee legt hij de leugen van elk beeld bloot, en de veelheid aan interpretaties die erin schuilgaan. Braeckmans werk biedt geen antwoorden, maar roept vragen op. Wat zien we eigenlijk? En waarom denken we te weten wat we zien? Deze twijfel is essentieel. Ze doorbreekt het automatisme waarmee we vandaag beelden consumeren. In zijn foto’s wordt het zichtbare naar de achtergrond geduwd, om ruimte te maken voor het onzichtbare: het vermoeden, het geheugen, de projectie. Zijn beelden functioneren bijna als spiegels – niet van de wereld, maar van onszelf, van onze manier van kijken en interpreteren.

Het verlangen naar een ander soort beeld – trager, tactieler, mysterieuzer – is niet nieuw. In premoderne samenlevingen werden beelden vaak niet bekeken als representaties, maar als aanwezigheden. Een religieus icoon, een votiefbeeld, een masker: het waren objecten die werkten, die iets deden. Ze werden aangeraakt, vereerd, gedragen. Ze fungeerden binnen rituelen en gemeenschappen als actieve elementen, niet als passieve voorstellingen. Braeckmans foto’s – met hun fysieke kwaliteit, hun mysterie, hun verstilling – sluiten hier op een intrigerende manier bij aan. Ze zijn hedendaags, maar putten uit een oeroud verlangen naar beelden die meer zijn dan louter zichtbare informatie. Ook de intimiteit van zijn onderwerpen – gesloten kamers, vage silhouetten, textiel

structuren – roept een lichamelijkheid op. De beelden zijn zintuiglijk, erotisch soms, maar altijd ongrijpbaar. Wat zich aandient is niet de wereld zelf, maar de manier waarop die zich aan ons onttrekt. Braeckman maakt het onzichtbare tastbaar, niet door het te onthullen, maar door het te laten zijn. Hier wordt ook duidelijk naar verwezen in de titel van deze tentoonstelling: *No Denial, No Explanation*. Je zou kunnen stellen dat deze vier woorden een perfecte samenvatting zijn van Braeckmans verhouding met zijn werken: een compromisloze confrontatie met het beeld, en een principiële weigering om datzelfde beeld te verduidelijken of te verklaren. Dirk Braeckman's foto's zijn allesbehalve behaaglijk. Ze zijn vaak groot van formaat, donker van toon, en tonen een wereld die zich op het eerste gezicht nauwelijks laat lezen. De oppervlakken zijn ruw, korrelig, en de onderwerpen – meestal interieurs, fragmenten van lichamen, gordijnen, muren – lijken in zichzelf gekeerd. In een tijd waarin fotografie vaak draait om het creëren van helderheid, schoonheid of narratieve houvast, kiest Braeckman radicaal voor de omgekeerde weg. Hij weigert de werkelijkheid te idealiseren of te versluieren. Zijn beelden bevatten sporen van het analoge proces, vingerafdrukken, stofdeeltjes, soms zelfs bewuste fouten. In plaats van deze imperfecties te ontkennen of weg te werken, maakt hij ze een integraal onderdeel van het werk. Zo getuigt *no denial* van een artistieke eerlijkheid die zeldzaam is: het beeld wordt niet gefilterd of gepolijst, maar getoond in al zijn kwetsbaarheid en ambiguïteit. Even belangrijk is de tweede helft van de titel: *no explanation*. Braeckman geeft de kijker geen verhaal, geen context, geen woorden waarmee het beeld geduid kan worden. Titels ontbreken of zijn neutraal; begeleidende teksten zijn schaars. Deze weigering om uitleg te geven is geen afwijzing van communicatie, maar een uitnodiging tot een andere vorm van waarneming. De kijker wordt niet geleid, maar uitgedaagd. Wie een werk van Braeckman bekijkt, wordt geconfronteerd met zijn eigen projecties, verwachtingen en manieren van kijken. De betekenis ligt niet vast, maar ontstaat telkens opnieuw in de ruimte tussen beeld en toeschouwer. Door geen uitleg te geven, opent Braeckman zijn werk voor een veelheid aan interpretaties – zonder dat één daarvan als de juiste wordt gepresenteerd.

Het afgelopen jaar openden twee belangrijke solotentoonstellingen van Braeckman in twee vooraanstaande musea in België en Nederland: het Fotomuseum (FOMU) in Antwerpen en het Kunstmuseum Den Haag. Voor *ECHTZEIT*, de tentoonstelling in het Fotomuseum, vertrok Braeckman vanuit de bestaande beelden uit de collectie van het museum. Hij maakte hiervan nieuwe opnames en eigende zich deze beelden toe door zijn unieke proces van selectie, bewerking, vernieling, heropbouw en transformatie. Het appropriëren van beelden maakte al langer deel uit van het oeuvre van Braeckman, maar kreeg een nieuwe invulling met de verkenning van het fotografisch archief van het Fotomuseum. Uit de collectie van het fotomuseum koos hij functionele foto's, die gemaakt waren zonder artistieke ambitie. Door zich deze beelden toe te eigenen kon hij hun visuele kwaliteiten uitlichten en ze transformeren van een

functioneel document naar een artistiek object. Deze ervaring ontketende bij Braeckman ook een vernieuwde blik op zijn eigen fotografisch archief, een onuitputtelijke en wanordelijke bron van beelden waarin de negatieven na het moment van de opname voor onbepaalde tijd verdwijnen. Dit interval tussen het moment van de opname en het moment van de selectie is cruciaal: tijd scheidt het beeld van zijn oorspronkelijke context en van de anekdotische aard van het moment. De afstand die hierdoor ontstaat is essentieel voor de kunstenaar om het 'juiste' beeld te kunnen selecteren, een beeld waarmee hij verder kan werken in zijn studio. Voor deze nieuwe reeks werken verkende hij nu ook opnieuw zijn eigen archief met een vernieuwde open blik, waarmee hij zijn beelden een kans geeft om te spreken over hetgeen onuitgesproken is gebleven.

Dat Braeckman steeds vernieuwende manieren verkent om zijn beelden te transformeren naar schilderkunstige objecten, toont hij in deze tentoonstelling ook door een heel nieuwe omgang met kleur. In het werk *N.D.-N.E. #39-25 (2025)* omarmt hij kleur als een visueel en emotioneel element. Het werk is doordrongen van verzadigde rode en oranje tinten. Wat ooit Braeckmans afstandelijke, kille zwart-grijs benadering was, is hier veranderd in een warme, vurige beleving. De ruimte die afgebeeld wordt – vermoedelijk een kamer of interieur – is nauwelijks nog herkenbaar. Wat opvalt is niet de representatie, maar de atmosfeer: vloeibare pigmentvlekken, uitgesmeerde schaduwen, en een donkere breuklijn maken van het beeld een soort fotografisch schilderij. Kleur functioneert hier niet als een decoratieve toevoeging, maar als een verstoring van Braeckmans gebruikelijke afstandelijkheid. Waar zijn zwart-witte beelden zich terugtrekken in het ondefinieerbare, eist deze kleur onze blik op, trekt ze het beeld dichterbij, bijna opdringerig. Tegelijkertijd blijft de structuur ondoorgroendelijk. De ruimte is dubbel, gelaagd, misschien zelfs geprojecteerd of gespiegeld. De grens tussen ruimte en oppervlak, tussen licht en vloeistof, wordt onduidelijk. Met deze verschuiving betreedt Braeckman een nieuw gebied, zonder zijn basisprincipes los te laten. De kleur maakt het werk niet explicieter – integendeel, ze intensiveert het raadsel. *No explanation* blijft gelden. Maar waar het zwart-wit zijn beelden omhulde met stilte, injecteert het rood een nieuwe lichamelijkheid, een nieuwe sensoriele aanwezigheid in het werk.

NO DENIAL, NO EXPLANATION

Katrien Loret

“It’s just one of thousands of possibilities,” says Dirk Braeckman after installing his works in the gallery space. That statement in itself is telling. It reveals something fundamental about his practice: that the image, no matter how finished, is never definitive. It is always the result of a choice, a manipulation, a form of control and of letting go. In a world flooded with images, where photography almost exclusively functions as evidence, report, or fleeting communication, Braeckman reposes the question: what *is* an image, really? What does it do? And how can we look—*truly* look—beyond immediate recognition?

Dirk Braeckman is known for his still and enigmatic visual language, in which the photographic medium is continually questioned, slowed down, and redefined. His images, often sober and monochromatic, resist the speed and superficiality of today’s visual bombardment. They invite the viewer to slow down, to look attentively, and to embrace ambiguity. Whereas classical photography is often understood as a window onto reality – as witness, document, or mirror – Braeckman reminds us of the original tactile nature of photography. A photo is a surface. A skin. A bearer of traces, stains, scratches, creases. He draws our attention to what is usually filtered out: the errors, the artifacts, the “noise.” It is precisely there, in that imperfection, that something deeper is revealed. Not the direct depiction of a scene, but the residue of a process, the quiet testimony of touch and time. His photos are dark, often unclear or overexposed, and depict seemingly banal subjects: curtains, walls, beds, mirrors, landscapes, absent bodies. This aesthetic of absence is not emptiness, but a charged silence. Each image seems like a residue, a trace image of an absent event or presence. In this silence lies a form of resistance. Against the speed of contemporary image culture, against the transparency of representation, against the illusion of immediate access to reality. What he offers us is nothing less than a recalibration of seeing itself—slow, tactile, and profound. Images, as Braeckman shows, are not self-evident. They are ambiguous, layered, and potentially misleading. By making his edits visible—the grain, the shadow, the stain—he shows not only that an image is manipulated, but also how it can deceive us. In doing so, he exposes the lie of every image, and the multiplicity of interpretations it harbors. Braeckman’s work offers no answers but raises questions. What are we actually seeing? And why do we think we know what we see? This doubt is essential. It breaks the automatism with which we consume images today. In his photos, the visible is pushed to the background, to make space for the invisible: the suspicion, the memory, the projection. His images function almost like mirrors—not of the world, but of ourselves, of our ways of looking and interpreting.

The desire for a different kind of image—slower, more tactile, more mysterious—is not new. In premodern societies, images were often not viewed as representations, but as presences. A religious icon, a votive image, a mask: they were objects that did something. They were touched, venerated, carried. They functioned within rituals and communities as active elements, not as passive depictions. Braeckman’s photos—with their physical quality, their mystery, their stillness—connect intriguingly with this idea. They are contemporary but draw from a primordial desire for images that are more than merely visible information. The intimacy of his subjects—closed rooms, vague silhouettes, textile structures—also evokes a sense of corporeality. The images are sensory, sometimes erotic, but always elusive. What presents itself is not the world itself, but the way it withdraws from us. Braeckman makes the invisible tangible, not by revealing it, but by letting it be. This is also clearly referenced in the title of this exhibition: *No Denial, No Explanation*. You could say these

four words are a perfect summary of Braeckman’s relationship with his work: an uncompromising confrontation with the image, and a principled refusal to clarify or explain that same image. Dirk Braeckman’s photos are anything but pleasing. They are often large in format, dark in tone, and depict a world that at first glance is barely legible. The surfaces are rough, grainy, and the subjects—mostly interiors, body fragments, curtains, walls—seem inward-looking. In a time when photography often revolves around creating clarity, beauty, or narrative footholds, Braeckman radically chooses the opposite path. He refuses to idealize or obscure reality. His images bear traces of the analog process—fingerprints, dust particles, sometimes even deliberate flaws. Instead of denying or removing these imperfections, he makes them an integral part of the work. In this way, *no denial* testifies to an artistic honesty that is rare: the image is not filtered or polished, but shown in all its vulnerability and ambiguity. Equally important is the second part of the title: *no explanation*. Braeckman gives the viewer no story, no context, no words to interpret the image. Titles are absent or neutral; accompanying texts are scarce. This refusal to explain is not a rejection of communication, but an invitation to a different form of perception. The viewer is not guided but challenged. Anyone who looks at a Braeckman work is confronted with their own projections, expectations, and ways of seeing. Meaning is not fixed but arises anew in the space between image and viewer. By giving no explanation, Braeckman opens his work to a multiplicity of interpretations—without presenting any one as the correct one.

Over the past year, two major solo exhibitions of Braeckman opened in leading museums in Belgium and the Netherlands: the Photo Museum (FOMU) in Antwerp and the Kunstmuseum in The Hague. For *ECHTZEIT*, the exhibition at the Photo Museum, Braeckman started from existing images in the museum’s collection. He made new recordings of them and appropriated these images through his unique process of selection, editing, destruction, reconstruction, and transformation. Appropriating images has long been part of Braeckman’s oeuvre, but took on new meaning with his exploration of the Photo Museum’s photographic archive. From the collection, he chose functional photographs made without artistic ambition. By appropriating these images, he was able to highlight their visual qualities and transform them from functional documents into artistic objects. This experience also triggered in Braeckman a renewed view of his own photographic archive—an inexhaustible and disorderly source of images in which the negatives, after the moment of capture, disappear for an indefinite time. This interval between the moment of capture and the moment of selection is crucial: time separates the image from its original context and from the anecdotal nature of the moment. The distance thus created is essential for the artist to select the “right” image—one he can work further with in his studio. For this new series of works, he also revisited his own archive with a renewed, open gaze, giving his images a chance to speak about what has remained unspoken.

That Braeckman continues to explore innovative ways to transform his images into painterly objects is shown in this exhibition through an entirely new approach to color. In the work *N.D.-N.E. #39-25 (2025)*, he embraces color as a visual and emotional element. The work is infused with saturated red and orange tones. What was once Braeckman’s detached, cold black-gray approach has here become a warm, fiery experience. The space depicted—presumably a room or interior—is barely recognizable. What stands out is not the representation, but the atmosphere: fluid pigment stains, smeared shadows, and a dark fracture line turn the image into a kind of photographic painting. Color functions not as a decorative addition but as a disruption of Braeckman’s usual detachment. Where his black-and-white images withdraw into the indefinable, this color demands our gaze, pulls the image closer—almost intrusively. At the same time, the structure remains inscrutable. The space is double, layered, perhaps even projected or mirrored. The boundary between space and surface, between light and liquid, becomes unclear. With this shift, Braeckman enters a new realm without letting go of his core principles. The color does not make the work more explicit—on the contrary, it intensifies the enigma. *No explanation* still applies. But where black-and-white cloaked his images in silence, the red injects a new corporeality, a new sensory presence into the work.

NO DENIAL, NO EXPLANATION

Katrien Loret

« Ce n'est qu'une possibilité parmi des milliers d'autres », lance Dirk Braeckman après avoir installé ses œuvres dans l'espace de la galerie. Cette déclaration est significative en soi. Elle trahit quelque chose de fondamental dans sa pratique : l'image, aussi achevée soit-elle, n'est jamais définitive. Elle est toujours le résultat d'un choix, d'une manipulation, d'une forme de contrôle et de lâcher prise. Dans un monde inondé d'images, où la photographie fonctionne presque exclusivement comme une preuve, un rapport ou une communication fugace, Braeckman pose à nouveau la question : qu'est-ce qu'une image, finalement ? Que fait-elle ? Et comment regarder, vraiment regarder, au-delà de la reconnaissance immédiate ?

Dirk Braeckman est connu pour son langage imagé feutré et énigmatique, dans lequel le médium photographique est constamment remis en question, ralenti et redéfini. Ses images, souvent austères et monochromes, échappent à la vitesse et à la superficialité du bombardement visuel actuel. Elles invitent le spectateur à ralentir, à être attentif et à embrasser l'ambiguïté. Alors que la photographie classique est souvent considérée comme une fenêtre sur la réalité en tant que témoin, document ou miroir, Braeckman nous rappelle la nature tactile originelle de la photographie. Une photographie est une surface. Une peau. Elle porte des marques, des taches, des griffes, des plis. Il attire notre attention sur ce qui est habituellement filtré : les défauts, les artefacts, le « bruit ». C'est là, dans cette imperfection, que se révèle quelque chose de plus profond. Il ne s'agit pas de la représentation directe d'une scène, mais du résidu d'un processus, du témoignage silencieux du toucher et du temps. Ses photographies sont sombres, souvent indistinctes ou surexposées, montrant des sujets apparemment banals : rideaux, murs, lits, miroirs, paysages, corps absents. Cette esthétique de l'absence n'est pas le vide, mais un silence chargé. Chaque image apparaît comme un résidu, une trace d'un événement ou d'une présence absente. Dans ce silence des images de Braeckman se cache une forme de résistance. Contre la vitesse de la culture visuelle contemporaine, contre la transparence de la représentation, contre l'illusion d'un accès immédiat à la réalité. Ce qu'il nous offre n'est rien de moins qu'un recalibrage du regard lui-même, lent, tâtonnant et profond. Les images, montre Braeckman, ne sont pas évidentes. Elles sont ambiguës, stratifiées et potentiellement trompeuses. En rendant ses manipulations visibles – le grain, l'ombre, la tache –, il montre non seulement qu'une image est manipulée, mais aussi comment elle peut nous induire en erreur. Ce faisant, il expose le mensonge de chaque image et la multitude d'interprétations qu'elle recèle. Le travail de Braeckman n'apporte pas de réponses, mais soulève des questions. Que voyons-nous réellement ? Et pourquoi pensons-nous savoir ce que nous voyons ? Ce doute est essentiel. Il brise l'automatisme avec lequel nous consommons les images aujourd'hui. Dans ses images, le visible est relégué à l'arrière-plan pour laisser place à l'invisible : le soupçon, la mémoire, la projection. Ses images fonctionnent presque comme des miroirs, non pas du monde, mais de nous-mêmes, de notre façon de voir et d'interpréter.

Le désir d'une image différente, plus lente, plus tactile, plus mystérieuse, n'est pas nouveau. Dans les sociétés prémodernes, les images étaient souvent considérées non pas comme des représentations, mais comme des présences. Une icône religieuse, une image votive, un masque : il s'agissait d'objets fonctionnels, qui faisaient quelque chose. On les touchait, on les vénérât, on les portait. Ils jouaient un rôle actif au sein des rituels et des communautés, et ne se limitaient pas à des représentations passives. Les photographies de Braeckman, avec leur qualité physique, leur mystère, leur immobilité, s'y rattachent d'une manière intrigante. Elles sont contemporaines, mais s'inspirent d'un

désir ancien d’images étant plus que de simples informations visibles. L’intimité de ses sujets, avec leurs pièces fermées, leurs silhouettes vagues, leurs structures textiles, évoque également une physicalité. Les images sont sensorielles, parfois érotiques, mais toujours insaisissables. Ce qui émerge n’est pas le monde lui-même, mais la façon dont il nous échappe. Braeckman rend l’invisible tangible, non pas en le révélant, mais en le laissant être. Le titre de l’exposition y fait d’ailleurs clairement référence : *No Denial, No Explanation*. On pourrait dire que ces quatre mots résument parfaitement la relation de Braeckman avec ses œuvres : une confrontation sans compromis avec l’image et un refus de principe de clarifier ou d’expliquer cette même image. Les photographies de Dirk Braeckman sont tout sauf confortables. Elles sont souvent de grande taille, de tonalité sombre, et dévoilent un monde difficilement lisible au premier coup d’œil. Les surfaces sont rugueuses, granuleuses, et les sujets, généralement des intérieurs, des bouts de corps, des rideaux, des murs, semblent tournés vers eux-mêmes. À une époque où la photographie vise souvent à créer de la clarté, de la beauté ou une emprise narrative, Braeckman choisit radicalement la voie opposée. Il refuse d’idéaler ou d’obscurcir la réalité. Ses images contiennent des traces du processus analogique, des empreintes digitales, des particules de poussière, parfois même des erreurs intentionnelles. Au lieu de nier ou de se débarrasser de ces imperfections, il en fait une partie intégrante de l’œuvre. Ainsi, *no denial* témoigne d’une honnêteté artistique rare : l’image n’est pas filtrée ou polie, mais montrée dans toute sa fragilité et son ambiguïté. La seconde moitié du titre est tout aussi importante : *no explanation*. Braeckman ne donne au spectateur aucune histoire, aucun contexte, aucun mot pour interpréter l’image. Les titres sont absents ou neutres, les textes d’accompagnement sont rares. Ce refus d’expliquer n’est pas un rejet de la communication, mais une invitation à une autre forme de perception. Le spectateur n’est pas guidé, mais mis au défi. Quiconque regarde une œuvre de Braeckman est confronté à ses propres projections, attentes et façons de voir. Le sens n’est pas figé, mais surgit sans cesse dans l’espace entre l’image et le spectateur. En ne fournissant pas d’explication, Braeckman ouvre son œuvre à une multitude d’interprétations sans présenter aucune d’entre elles comme étant la bonne.

L’année dernière, deux importantes expositions personnelles de Braeckman ont été inaugurées dans deux grands musées de Belgique et des Pays-Bas : le Fotomuseum (FOMU) d’Anvers et le Kunstmuseum de La Haye. Pour *ECHTZEIT*, l’exposition au Fotomuseum, Braeckman est parti d’images existantes de la collection du musée. Il en a fait de nouvelles prises qu’il s’est appropriées grâce à son processus unique de sélection, d’édition, de destruction, de reconstruction et de transformation. L’appropriation d’images fait depuis longtemps partie de l’œuvre de Braeckman, mais l’exploration des archives photographiques du Fotomuseum lui a donné une nouvelle signification. Dans la collection du Fotomuseum, il a sélectionné des photos fonctionnelles qui avaient

été réalisées sans ambition artistique. S’approprier ces images lui permet de mettre en valeur leurs qualités visuelles et de les faire passer du statut de document fonctionnel à celui d’objet artistique. Cette expérience a également suscité chez Braeckman un regard renouvelé sur ses propres archives photographiques, source inépuisable et désordonnée d’images dont les négatifs disparaissent indéfiniment après la prise de vue. Cet intervalle entre le moment de la prise de vue et celui de la sélection est crucial : le temps sépare l’image de son contexte d’origine et de la nature anecdotique de l’instant. La distance ainsi créée est essentielle pour que l’artiste puisse sélectionner la « bonne » image, celle avec laquelle il peut continuer à travailler dans son atelier. Pour cette nouvelle série d’œuvres, il a de nouveau exploré ses propres archives avec une ouverture d’esprit renouvelée, donnant à ses images une chance de parler de ce qui n’a pas été dit.

Le fait que Braeckman explore sans cesse de nouvelles manières de transformer ses images en objets qui frôlent la peinture est également démontré dans cette exposition par une manipulation totalement nouvelle de la couleur. Dans l’œuvre *N.D.-N.E. #39-25 (2025)*, il embrasse la couleur en tant qu’élément visuel et émotionnel. L’œuvre est imprégnée de tons rouges et orange saturés. Ce qui était autrefois l’approche froide et distante du noir et du gris de Braeckman se transforme en une expérience chaude et ardente. L’espace représenté, probablement une pièce ou un intérieur, est à peine reconnaissable. Ce n’est pas la représentation qui est frappante, mais l’atmosphère : des taches de pigment liquide, des ombres étalées et une ligne de faille sombre transforment l’image en une sorte de peinture photographique. La couleur ne fonctionne pas ici comme un ajout décoratif, mais comme une perturbation du détachement habituel de Braeckman. Là où ses images en noir et blanc se retirent dans l’indéfinissable, cette couleur exige notre regard, rapprochant l’image de manière presque ostentatoire. En même temps, la structure reste impénétrable. L’espace est double, stratifié, peut-être même projeté ou reflété. La frontière entre l’espace et la surface, entre la lumière et le liquide, devient floue. Avec ce changement, Braeckman entre dans un nouveau territoire, sans pour autant abandonner ses principes de base. La couleur ne rend pas l’œuvre plus explicite, au contraire, elle intensifie l’énigme. *No explanation* reste valable. Mais là où le noir et blanc enveloppait ses images de silence, le rouge injecte une nouvelle physicalité, une nouvelle présence sensorielle dans l’œuvre.

NO DENIAL, NO EXPLANATION

Katrien Loret

“È solo una delle migliaia di possibilità”, dice Dirk Braeckman dopo aver installato le sue opere nello spazio della galleria. Questa affermazione è di per sé significativa. Svela qualcosa di fondamentale sulla sua pratica: l’immagine, per quanto finita, non è mai definitiva. È sempre il risultato di una scelta, di una manipolazione, di una forma di controllo e di un lasciarsi andare. In un mondo inondato di immagini, dove la fotografia funziona quasi esclusivamente come prova, resoconto o comunicazione effimera, Braeckman ripropone la domanda: che cos’è un’immagine? Che cosa fa? E come possiamo guardare, davvero guardare, al di là del riconoscimento immediato?

Dirk Braeckman è noto per le sue immagini sommesse ed enigmatiche, in cui il mezzo fotografico è costantemente messo in discussione, rallentato e ridefinito. Le sue immagini, spesso austere e monocromatiche, eludono la velocità e la superficialità del bombardamento visivo odierno. Invitano lo spettatore a rallentare, a prestare attenzione e ad accettare l’ambiguità. Se la fotografia classica è spesso intesa come una finestra sulla realtà, come testimonianza, documento o specchio, Braeckman ci ricorda l’originaria natura tattile della fotografia. Una fotografia è una superficie. Una pelle. Un vettore di segni, macchie, graffi, pieghe. Richiama la nostra attenzione su ciò che di solito viene filtrato: gli errori, gli artefatti, il “rumore”. Proprio lì, in quell’imperfezione, si rivela qualcosa di più profondo. Non la rappresentazione diretta di una scena, ma il residuo di un processo, la testimonianza silenziosa del tatto e del tempo. Le sue fotografie sono scure, spesso indistinte o sovraesposte, e mostrano soggetti apparentemente banali: tende, muri, letti, specchi, paesaggi, corpi assenti. Questa estetica dell’assenza non è il vuoto, ma un silenzio intenso. Ogni immagine sembra un residuo, una traccia di un evento o di una presenza assente. C’è una forma di resistenza in questo silenzio delle immagini di Braeckman. Contro la velocità della cultura visiva contemporanea, contro la trasparenza della rappresentazione, contro l’illusione di un accesso istantaneo alla realtà. Ciò che ci offre è niente meno che una ricalibrazione dello sguardo stesso: lento, tattile e profondo. Le immagini, come dimostra Braeckman, non sono evidenti. Sono ambigue, stratificate e potenzialmente fuorvianti. Rendendo visibili i ritocchi, un granello, un’ombra, una macchia, mostra non solo che un’immagine è manipolata, ma anche come può trarci in inganno. Così facendo, smaschera la menzogna di ogni immagine e la moltitudine di interpretazioni che vi si nascondono. Il lavoro di Braeckman non offre risposte, ma solleva domande. Cosa vediamo in realtà? E perché pensiamo di sapere cosa vediamo? Questo dubbio è essenziale. Rompe l’automatismo con cui oggi consumiamo le immagini. Nelle sue fotografie, il visibile viene messo in secondo piano per fare spazio all’invisibile: il sospetto, la memoria, la proiezione. Le sue immagini funzionano quasi come specchi, non del mondo, ma di noi stessi, del nostro modo di vederlo e interpretarlo.

Il desiderio di un’immagine diversa, più lenta, più tattile, più misteriosa, non è nuovo. Nelle società premoderne, le immagini erano spesso viste non come rappresentazioni ma come presenze. Un’icona religiosa, un’immagine votiva, una maschera: erano oggetti che funzionavano, che facevano qualcosa. Sono state toccate, adorate, portate in braccio. Funzionavano all’interno dei rituali e delle comunità come elementi attivi, non come rappresentazioni passive. Le fotografie di Braeckman, con la loro qualità fisica, il loro mistero, la loro immobilità, sono collegate da un intrigante filo conduttore. Sono contemporanee, ma attingono a un antico desiderio di immagini, che incarnano più che semplici informazioni visibili. L’intimità dei suoi soggetti, stanze chiuse, sagome vaghe, strutture

tessili, evoca anche una fisicità. Le immagini sono sensoriali, a volte erotiche, ma sempre sfuggenti. Ciò che si presenta non è il mondo in sé, ma il modo in cui ci sfugge. Braeckman rende tangibile l'invisibile, non rivelandolo, ma lasciandolo essere. Ne troviamo un chiaro riferimento anche nel titolo della mostra: *No Denial, No Explanation*. Si potrebbe affermare che queste quattro parole riassumono perfettamente il rapporto di Braeckman con le sue opere: un confronto senza compromessi con l'immagine e un rifiuto di principio, per chiarire o spiegare quella stessa immagine. Le immagini di Dirk Braeckman sono tutt'altro che accoglienti. Spesso sono di grandi dimensioni, di tonalità scura e mostrano un mondo difficilmente leggibile a prima vista. Le superfici sono ruvide, sgranate, e i soggetti, di solito interni, frammenti di corpi, tende e pareti, sembrano introspettivi. In un'epoca in cui la fotografia è spesso incentrata sulla creazione di chiarezza, bellezza o presa narrativa, Braeckman sceglie radicalmente la strada opposta. Si rifiuta di idealizzare o offuscare la realtà. Le sue immagini contengono tracce del processo analogico, impronte digitali, particelle di polvere, a volte anche errori intenzionali. Invece di negare o eliminare queste imperfezioni, le rende parte integrante dell'opera. Così, nessuna negazione dimostra un'onestà artistica rara: l'immagine non è filtrata o lucidata, ma mostrata in tutta la sua fragilità e ambiguità. Altrettanto importante è la seconda parte del titolo: nessuna spiegazione. Braeckman non dà allo spettatore nessuna storia, nessun contesto, nessuna parola con cui interpretare l'immagine. I titoli sono mancanti o neutri; i testi di accompagnamento sono carenti. Questo rifiuto di spiegare non è un rifiuto della comunicazione, ma un invito a un'altra forma di percezione. Lo spettatore non viene guidato, ma sfidato. Chiunque guardi un'opera di Braeckman si confronta con le proprie proiezioni, aspettative e modi di vedere. Il significato non è fisso, ma si ripropone nello spazio tra l'immagine e lo spettatore. Non offrendo una spiegazione, Braeckman apre la sua opera a una moltitudine di interpretazioni, senza presentarne nessuna come quella corretta.

L'anno scorso sono state inaugurate due grandi mostre personali di Braeckman in due importanti musei in Belgio e nei Paesi Bassi: il Fotomuseum (FOMU) di Anversa e il Kunstmuseum Den Haag. Per *ECHTZEIT*, la mostra al Fotomuseum, Braeckman è partito da immagini esistenti nella collezione del museo. Ha effettuato nuove registrazioni e si è appropriato di queste immagini attraverso il suo processo unico di selezione, editing, distruzione, ricostruzione e trasformazione. L'appropriazione di immagini faceva parte da tempo dell'opera di Braeckman, ma si è concretizzata con l'esplorazione dell'archivio fotografico del Fotomuseum. Dalla collezione del museo di fotografia, ha selezionato fotografie funzionali, scattate senza ambizioni artistiche. Appropriarsi di queste immagini gli ha permesso di evidenziarne le qualità visive e di trasformarle da documento funzionale a oggetto artistico. Questa esperienza ha scatenato in Braeckman anche un rinnovato sguardo sul proprio archivio fotografico, una fonte inesauribile e disordinata di immagini in cui i negativi scompaiono indefinitamente

dopo il momento dello scatto. Questo intervallo tra il momento della cattura e quello della selezione è cruciale: il tempo separa l'immagine dal suo contesto originale e dalla natura aneddotica del momento. La distanza che ne deriva è essenziale per l'artista per poter selezionare l'immagine "giusta", un'immagine con cui può continuare a lavorare nel suo studio. Per questa nuova serie di opere, ha esplorato nuovamente il proprio archivio con uno sguardo rinnovato e aperto, dando alle sue immagini la possibilità di parlare di ciò che è rimasto inespresso.

Il fatto che Braeckman esplori sempre modi innovativi per trasformare le sue immagini in oggetti pittorici è dimostrato anche in questa mostra attraverso una gestione completamente nuova del colore. Nell'opera *N.D.-N.E. #39-25 (2025)*, abbraccia il colore come elemento visivo ed emotivo. L'opera è intrisa di rossi e arancioni saturi. Quello che un tempo era l'approccio distaccato e freddo di Braeckman, in grigio e nero, si è trasformato in un'esperienza calda e ardente. Lo spazio raffigurato, presumibilmente una stanza o un interno, è a malapena riconoscibile. Ciò che colpisce non è la rappresentazione, ma l'atmosfera: macchie di pigmento liquido, ombre spalmate e una linea di frattura scura trasformano l'immagine in una sorta di pittura fotografica. Il colore qui non funziona come un'aggiunta decorativa, ma come un'interruzione della solita freddezza di Braeckman. Laddove le sue immagini in bianco e nero si ritirano nell'indefinibile, questo colore richiede il nostro sguardo, avvicinando l'immagine, quasi con invadenza. Allo stesso tempo, la struttura rimane imperscrutabile. Lo spazio è doppio, stratificato, forse anche proiettato o riflesso. Il confine tra spazio e superficie, tra luce e liquido, diventa poco chiaro. Con questo cambiamento, Braeckman entra in un nuovo territorio senza abbandonare i suoi principi fondamentali. Il colore non rende l'opera più esplicita, anzi ne intensifica l'enigma. Nessuna spiegazione è un'affermazione che rimane valida. Ma laddove il bianco e il nero avvolgevano le immagini con il silenzio, il rosso inietta nell'opera una nuova fisicità, una nuova presenza sensoriale.

N.D.-N.E. #26-25, 2025

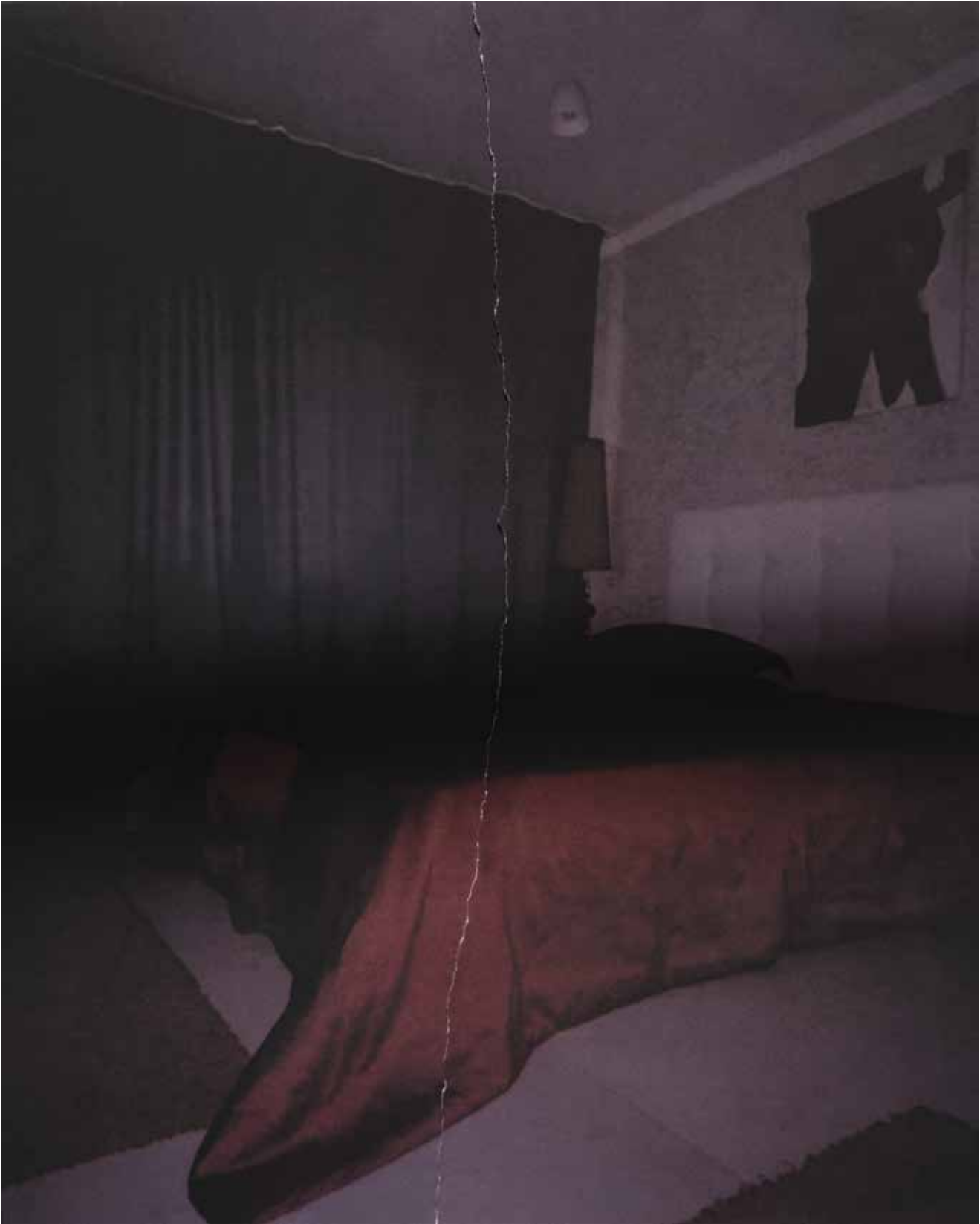
180 x 144 cm - ultrachrome inkjet print mounted on aluminum support in stainless steel frame

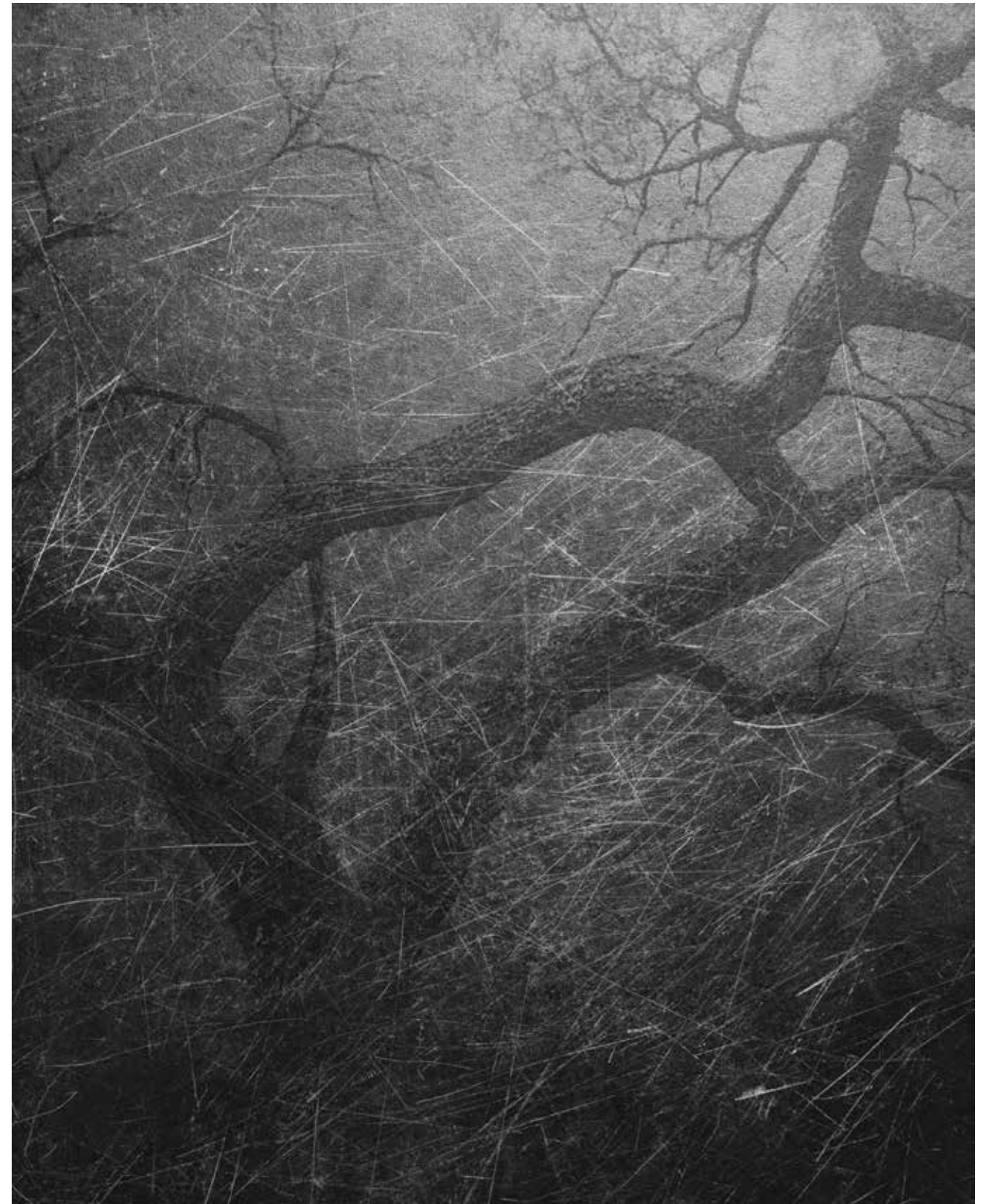

N.D.-N.E. #23-25, 2025

180 x 144 cm - ultrachrome inkjet print mounted on aluminum support in stainless steel frame

N.D.-N.E. #43-25, 2025
180 x 144 cm - ultrachrome inkjet print mounted on aluminum support in stainless steel frame

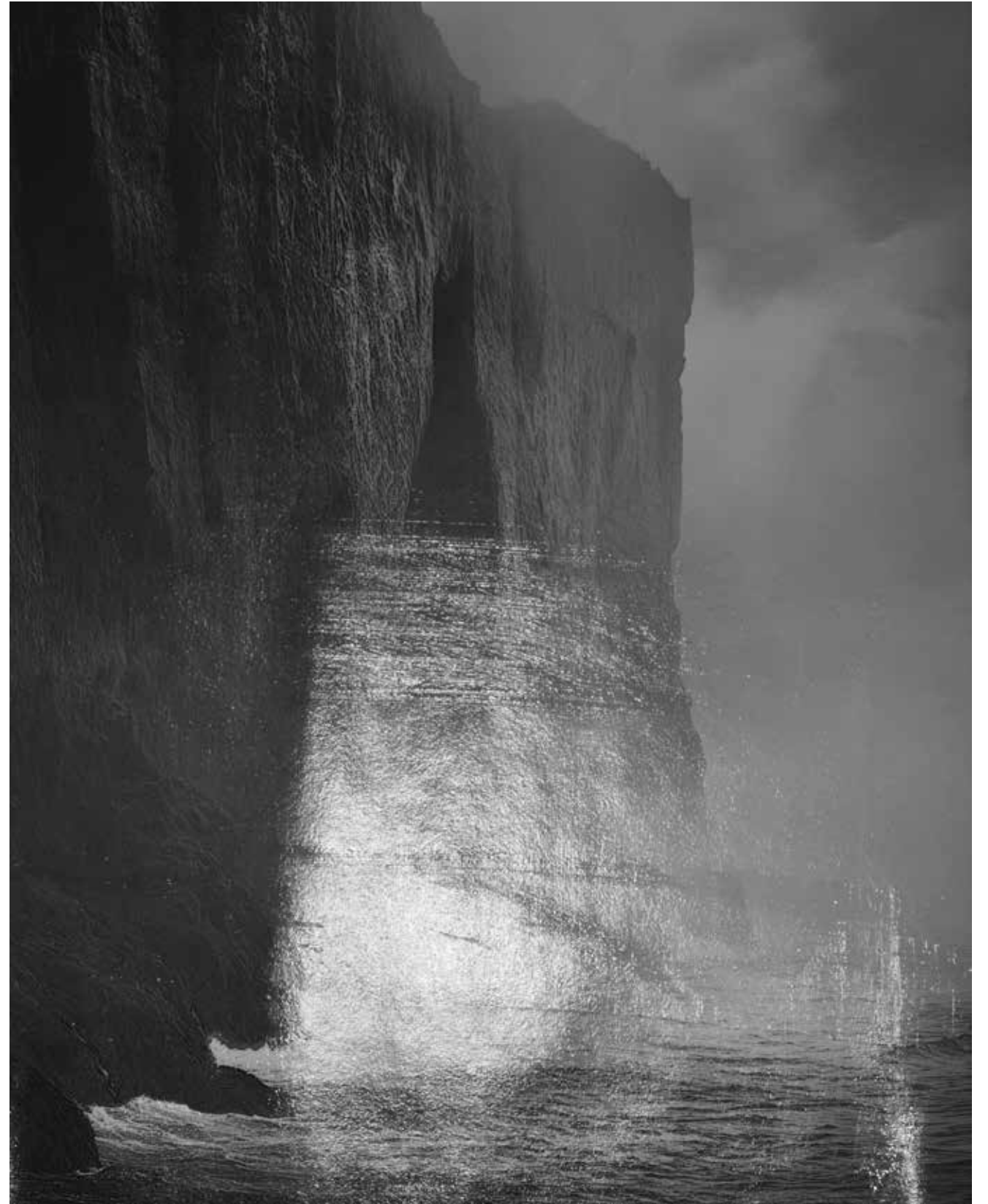

N.D.-N.E. #18-25, 2025

180 x 144 cm - ultrachrome inkjet print mounted on aluminum support in stainless steel frame

N.D.-N.E. #42-25, 2025
180 x 144 cm - ultrachrome inkjet print mounted on aluminum support in stainless steel frame

N.D.-N.E. #16-25, 2025

180 x 144 cm - ultrachrome inkjet print mounted on aluminum support in stainless steel frame

N.D.-N.E. #32-25, 2025

180 x 144 cm - ultrachrome inkjet print mounted on aluminum support in stainless steel frame

N.D.-N.E. #15-25, 2025
120 x 96 cm - ultrachrome inkjet print mounted on aluminum support in stainless steel frame

N.D.-N.E. #14-25, 2025
180 x 144 cm - ultrachrome inkjet print mounted on aluminum support in stainless steel frame

N.D.-N.E. #39-25, 2025

144 x 180 cm - ultrachrome inkjet print mounted on aluminum support in stainless steel frame

N.D.-N.E. #24-25, 2025

180 x 144 cm - ultrachrome inkjet print mounted on aluminum support in stainless steel frame

N.D.-N.E. #31-25, 2025

180 x 144 cm - ultrachrome inkjet print mounted on aluminum support in stainless steel frame

N.D.-N.E. #38-25, 2025

90 x 72 cm - ultrachrome inkjet print mounted on aluminum support in stainless steel frame

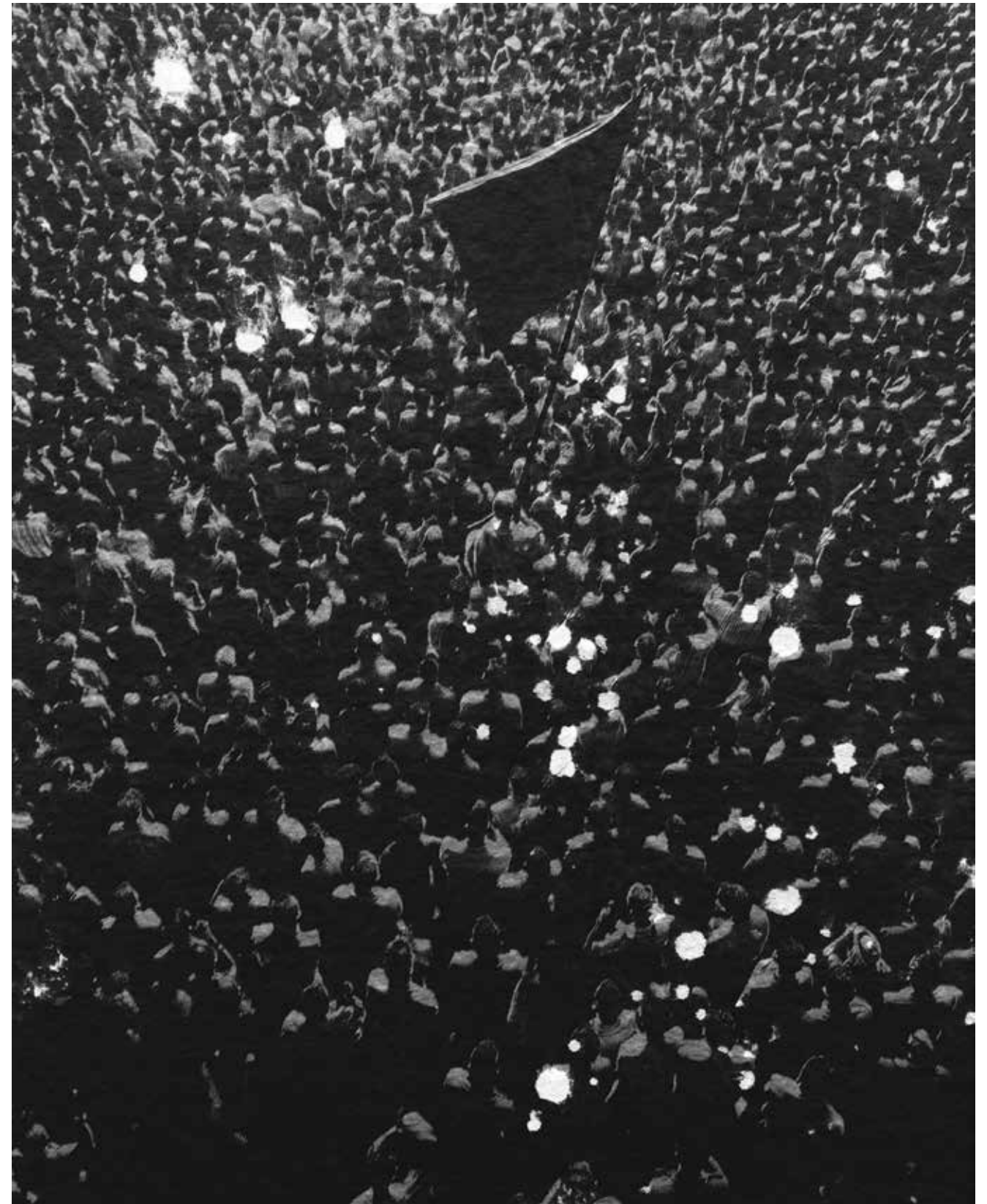
N.D.-N.E. #33-25, 2025
60 x 48 cm - ultrachrome inkjet print mounted on aluminum support in stainless steel frame

N.D.-N.E. #19-25, 2025

144 x 180 cm - ultrachrome inkjet print mounted on aluminum support in stainless steel frame

N.D.-N.E. #25-25, 2025

180 x 144 cm - ultrachrome inkjet print mounted on aluminum support in stainless steel frame

N.D.-N.E. #40-25, 2025

180 x 144 cm - ultrachrome inkjet print mounted on aluminum support in stainless steel frame

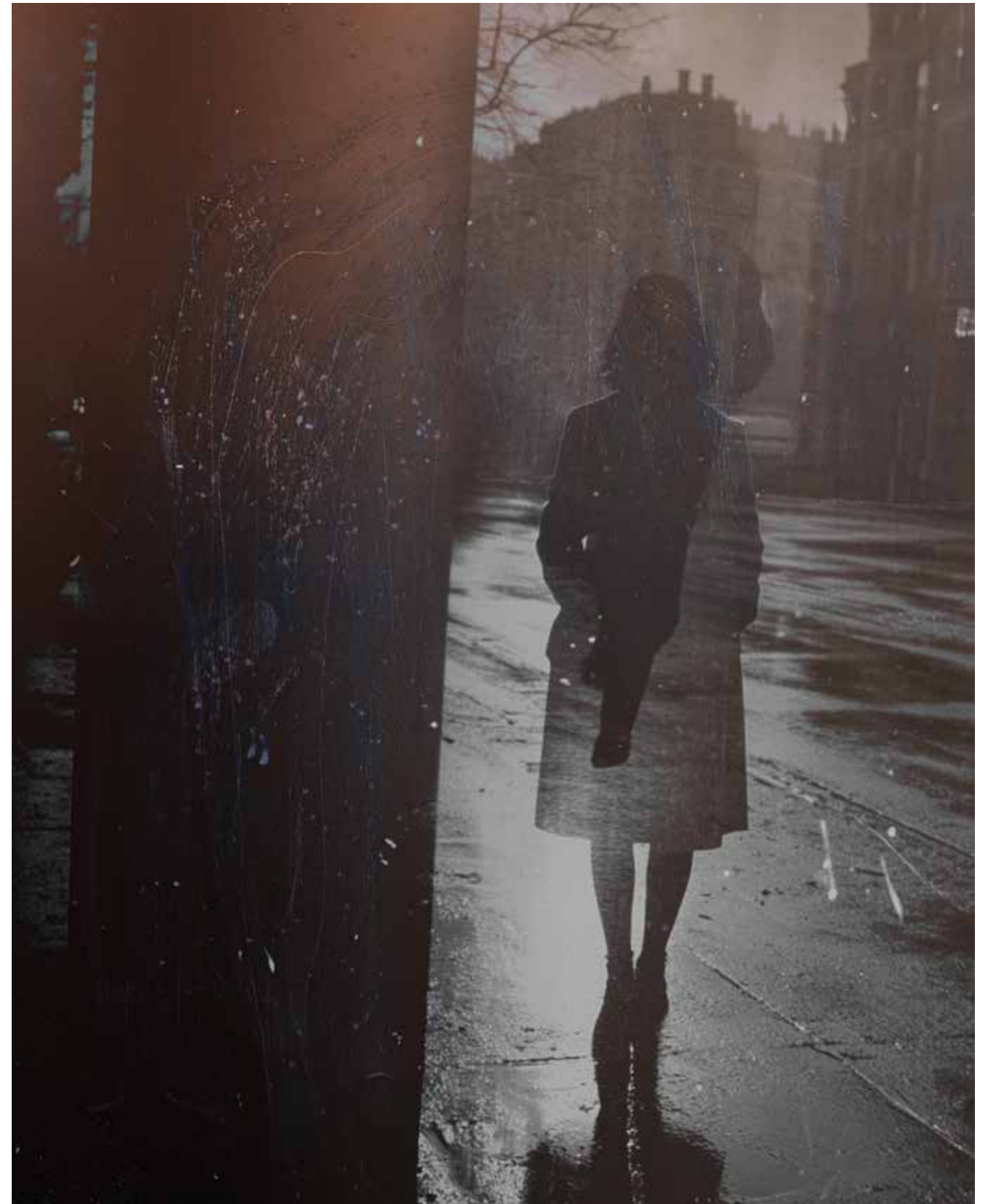

N.D.-N.E. #36-25, 2025
90 x 72 cm - ultrachrome inkjet print mounted on aluminum support in stainless steel frame

N.D.-N.E. #29-25, 2025
120 x 96 cm - ultrachrome inkjet print mounted on aluminum support in stainless steel frame

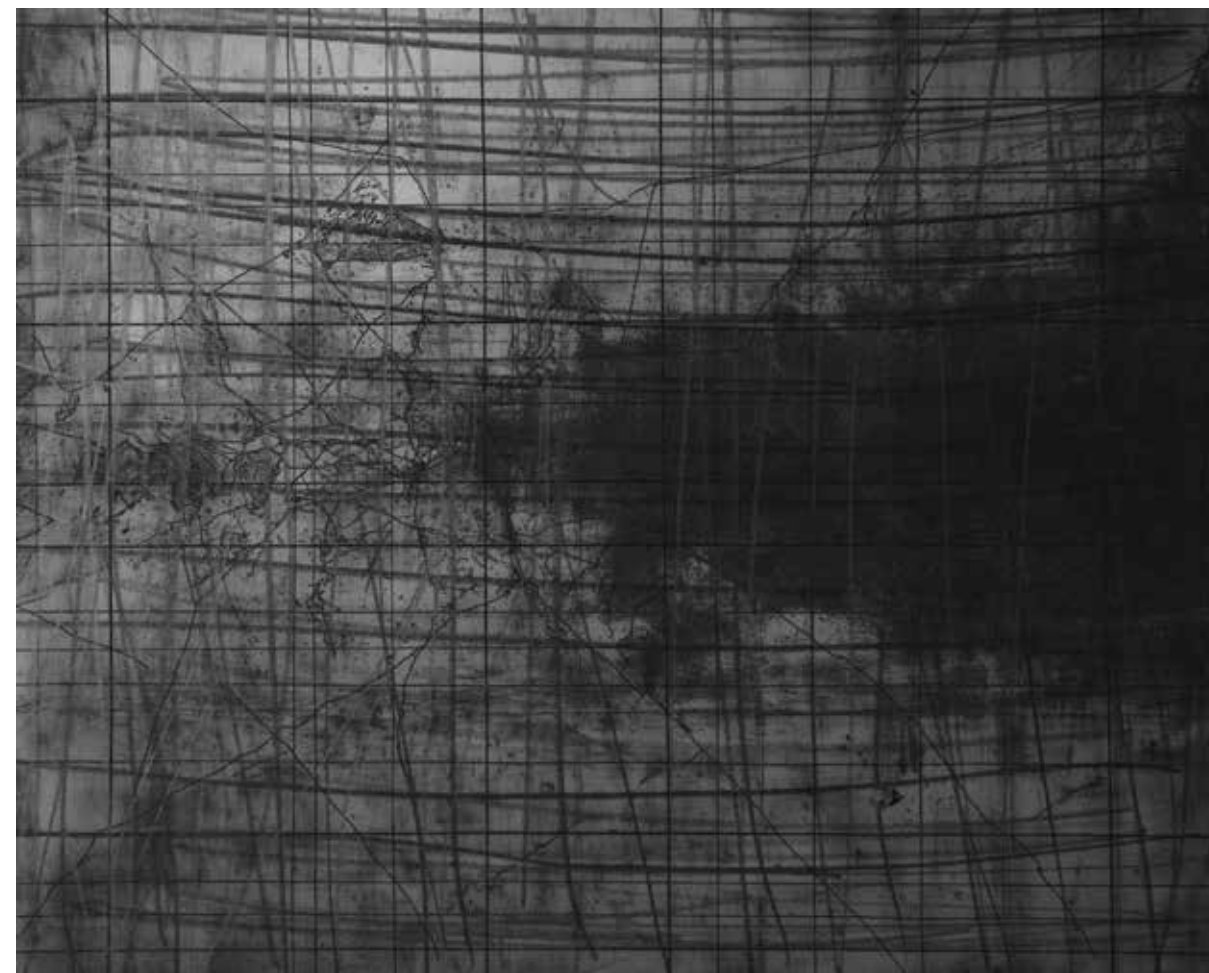

N.D.-N.E. #17-25, 2025
180 x 144 cm - ultrachrome inkjet print mounted on aluminum support in stainless steel frame

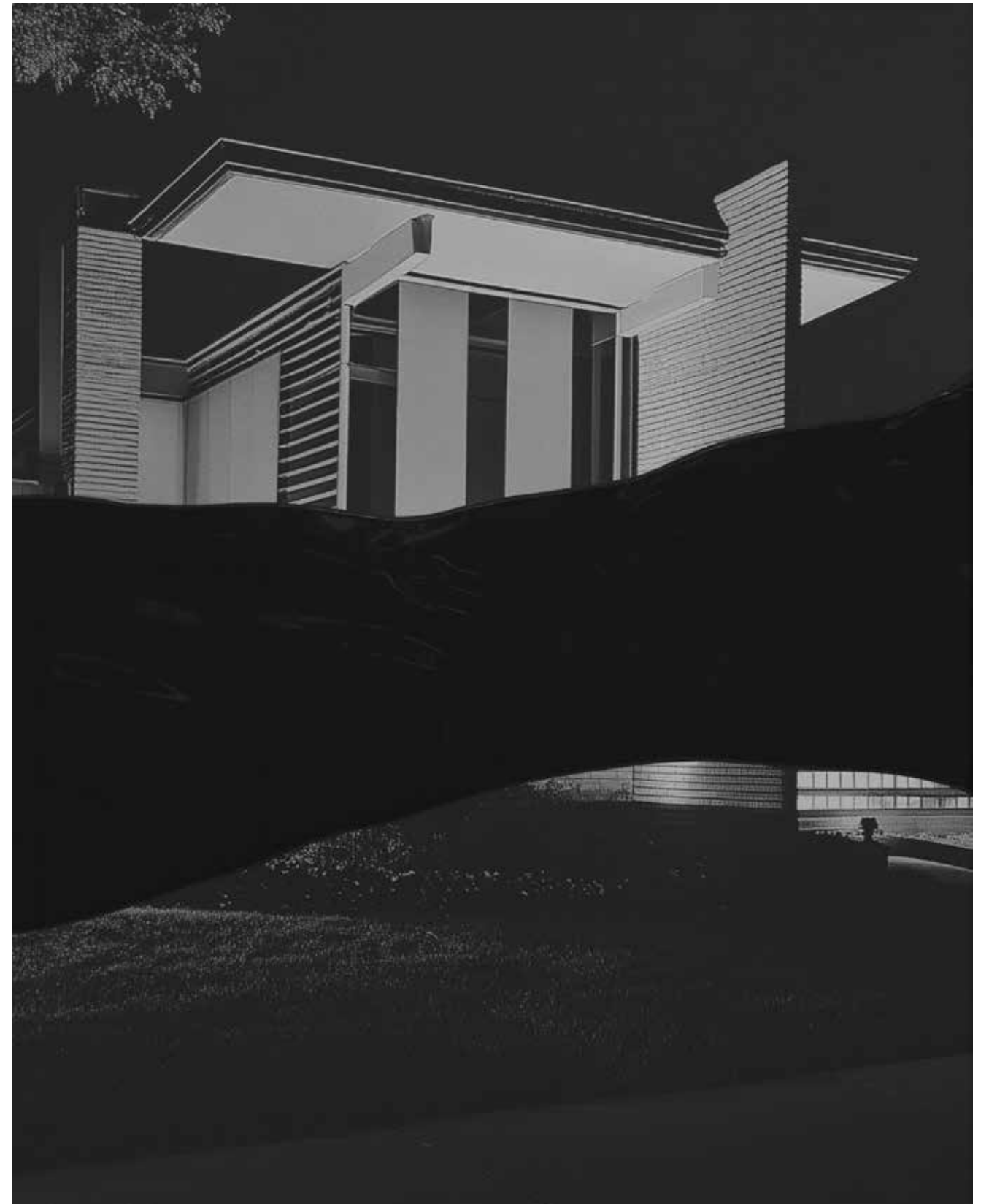
N.D.-N.E. #20-25, 2025

120 x 96 cm - ultrachrome inkjet print mounted on aluminum support in stainless steel frame

N.D.-N.E. #41-25, 2025

72 x 90 cm - ultrachrome inkjet print mounted on aluminum support in stainless steel frame

N.D.-N.E. #44-25, 2025

180 x 144 cm - ultrachrome inkjet print mounted on aluminum support in stainless steel frame

N.D.-N.E. #35-25, 2025
180 x 144 cm - ultrachrome inkjet print mounted on aluminum support in stainless steel frame

DIRK BRAECKMAN

°1958 Eeklo, Belgium.
Lives and works in Ghent, Belgium

SOLO EXHIBITIONS

2025
No Denial, No Explanation. Tim Van Laere Gallery, Antwerp (BE)

2024
Dirk Braeckman/Léon Spilliaert: Night Wanderers. Kunstmuseum, Den Haag (NL)
Echtzeit. FOMU, Antwerp (BE)

2023
Évidences possibles. FRAC Auvergne, Clermont-Ferrand (FR)
Déboires de l'Âme. Emile Verhaeren Museum, Sint-Amands (BE)
Dirk Braeckman. Galerie Thomas Fischer, Berlin (DE)

2022
Luster./. GRIMM Gallery, New York (USA)
Kunstmuur UZ Brussel. UZ Brussel, Brussels (BE)

2021
Fernweh. Zeno X Gallery, Antwerp (BE)
Dirk Braeckman. Gallery Tom Gerits, Ostend (BE)

2020
Dirk Braeckman – Anna Barribal. KINDL, Berlin (DE)

2019
Dear deer. Zeno X Gallery, Antwerp (BE)
Dirk Braeckman. Gallery of Contemporary Art / House of Art, České Budejovice (CZ)
FOCUS: Dirk Braeckman. The Modern Art Museum of Fort Worth, Fort Worth (US)

2018
Dirk Braeckman. BOZAR, Brussels (BE)
Dirk Braeckman. Galerie Thomas Fischer, Berlin (DE)
Dirk Braeckman. M Leuven, Leuven (BE)

2017
Dirk Braeckman. Belgian Pavilion, 57th International Art Exhibition – la Biennale di Venezia, Venice (IT)

2016
Dirk Braeckman. Rosegallery, Santa Monica (US)

2015
1/1. Zeno X Gallery, Antwerp (BE)
Dirk Braeckman. Galerie Thomas Fischer, Berlin (DE)
Dirk Braeckman. Gallery Baton, Seoul (KR)

2014
Dirk Braeckman. Le Bal, Paris (FR)
twenty.one.seven. Zeno X Gallery, Antwerp (BE)
Anonymus / Dirk Braeckman // Schwarzschild. S.M.A.K., Ghent (BE)

2013
Dirk Braeckman. Galerie Thomas Fischer, Berlin (DE)

2012
Dirk Braeckman. De Appel Arts Centre, Amsterdam (NL)
Dirk Braeckman. Kunsthalle Erfurt, Erfurt (DE)
Louis Vuitton – Dirk Braeckman. LV, Antwerp (BE)
Dirk Braeckman. Fotohof, Salzburg (AT)

2011
Dirk Braeckman. Zeno X Gallery, Antwerp (BE)
Dirk Braeckman. M Leuven, Leuven (BE) S.C.E.-A.U.-11. CC Benedengalerie, Kortrijk (BE)

2010
Black Sun. Robert Miller Gallery, New York, NY (US)
Dirk Braeckman. A White Studio, Miami, FL (US)

2009
Site St. Niklaaskerk, Ghent, (BE)

2008
Dirk Braeckman. Robert Miller Gallery, New York (US)

2007
Dirk Braeckman. Bernier/Eliades Gallery, Athens (GR)

2005
Dirk Braeckman. Zeno X Storage, Borgerhout, Antwerp (BE)

2004
Dirk Braeckman, Additional Photos. De Pont Museum, Tilburg (NL)

2003
z.Z(t). Espace Vox (Centre de diffusion de la photographie), Montréal (CA)

2002
Dirk Braeckman, Marc Trivier. Bernier/Eliades Gallery, Athens (GR)

2001
z.Z(t). ('94-'01). S.M.A.K., Ghent (BE)
z.Z(t). *Volume II.* Zeno X Gallery, Antwerp (BE)

2000
Dirk Braeckman. FIAC pres. by Galerie Le Réverbère 2, Lyon (FR)
Dirk Braeckman. Maison de la Culture de Namur, Namur (BE)

1999
Poëtarium van Rhok, Brussels (BE)
z.Z(t). Museum Dhondt-Dhaenens, Deurle (BE)

1997
Dirk Braeckman. Galerie Patrick De Brock, Knokke-Heist (BE)
Dirk Braeckman. Kunsthal, Rotterdam (NL)
Dirk Braeckman. Belgium Flanders Exchange Centre, Osaka, (JP)
... pica en Flandes, Dirk Braeckman, Carlo Mistiaen. Galeria Carlès Poy, Barcelona (ES)
Centro de Fotografía de la Universidad de Salamanca; Palacio de Maldonado, Salamanca (ES)
Sint-Lukasgalerij, Brussels (BE)

1996
Oeuvres récentes 1992–1996. Galerie Le Réverbère 2, Lyon (FR)
Dirk Braeckman, Kris Fierens. Galerij Patrick De Brock, Knokke-Heist (BE)
Dirk Braeckman & Jörg Czeschla. Espace photographique Contretype, Hôtel Hannon, Brussels (BE)

1995
Tour de Paris. Villeneuve-sur-Lot (FR)
Dirk Braeckman. Vereniging voor het Museum van Hedendaagse Kunst, Ghent (BE)

1993
Recente werken/ travaux récents. Espace photographique Contretype, Hôtel Hannon, Brussels (BE)
Recente werken/ travaux récents. Galerie S & H De Buck, Ghent (BE)

1992
Fotografien. Galerie L.A., Frankfurt (DE)
La vingtaine de photographies 1987-1992. Galerie Le Réverbère 2, Lyon (FR)

1991
Dirk Braeckman. Galerie S & H De Buck, Ghent (BE)

1990
Dirk Braeckman. Galeria Forum, Tarragona (ES)
Dirk Braeckman. Galerie DBS, Antwerp (BE)
Travaux récents. Espace photographique Contretype, Hôtel Hannon, Brussels (BE)

1989
Dirk Braeckman. Cultureel Centrum Hasselt, Hasselt (BE)
Dirk Braeckman. Studio 666 (Mois de la photo), Paris (FR)
Dirk Braeckman. Maison de la Culture Côte-des-Neiges, Montréal (CA)

1988
Espace photographique Contretype, Brussels (BE)

1985
Dirk Braeckman. Galeria Ken Damy, Milan (IT)

GROUP EXHIBITIONS

2025
Kunst Langs Trage Wegen, Sint-Denijs (BE)
Keikoppen. Museumhuis Lucien De Gheus, Poperinge (BE)
Portraits/Friends. Blanco, Ghent (BE)
Marie-José Van Hee - For Sun and Wind to Paint on. Museum of Finnish Architecture Helsinki (FI)

2024
Dans tes Brumes. Les Filles du Calvaire, Paris (FR)
Victor Delhez and experimental photography. FeliXart Museum, Drogenbos (BE)
20 ans, des mers et des océans. box galerie, Brussels (BE)
Art Biesenthal 2024 | Aura's Present Decay. Wehrmuehle Museum, Berlin (DE)
'From Me Flows What You Call Time'. presentation by The Pill, Tokyo Gendai Art Fair (JP)
Collectie van M. M Leuven, Leuven (BE)
True Colors. AkzoNobel Art Foundation at Kunstmuseum Den Haag, The Hague (NL)
Les Liaisons Désireuses. Over lust, verleiding en verlangen. Kasteel d'Ursel, Hingene (BE)
Voilà! Een hommage aan Jan Hoet, Sint-Jacobskerk, Ghent (BE)
Notre Mer. Gallery Fifty One, Antwerp (BE)
Don't think Twice it's all Right. Gallery Sofie Van de Velde, Antwerp (BE)
From The Back - Vue de Dos. Stieglitz 19, Antwerp (BE)
ALMOST, BUT DEFINITELY. Omstand, Space for Contemporary Art, Arnhem (NL)
'Wild Grass: Our Lives'. 8th Yokohama Triënnale, Yokohama Museum of Art, Kanagawa (JP)

2023
DOKA. M Leuven, Leuven (BE)
Agents of Concern. Cultureel Centrum Hasselt, Hasselt (BE)
Dirk Braeckman & Berlinde De Bruyckere. Woning Reyniers and church Waarschoot, Lievegem (BE)
Analyse van een verschijning (het landschap). *Emergent*, Leuven (BE)
Paris+ par Art Basel. presentation by Zeno X Gallery, Antwerp, Paris (FR)
À partir d'elle. Des artistes et leur mère. Le Bal, Paris (FR)
Statement Chairs. Centraal Museum Utrecht, Utrecht (NL)
3 Collectionneurs #10. Été 78, Brussels (BE)
Beautés. FRAC Auvergne, Clermont-Ferrand (FR)
Dissonances Visuelles. Contretype, Brussels (BE)
Beelden van de Boekentoren. Vandenhove Centre for Architecture and Art, Ghent University, Ghent (BE)
Grace Ndiritu Reimagines the FOMU Collection. FOMU Collection, Antwerp (BE)
Marc De Cock: Een denkbeeldig portret in kunstwerken. Uit de Collectie Matthys-Colle & S.M.A.K., Ghent (BE)

2022
Marie-José Van Hee architecten. A Walk. De Singel, Antwerp (BE)
DeSign of the Times. De Spil, Roeselare (BE)
Mystiek: Rituelen. Verstillng. Extase. Limburgs Museum, Venlo (NL)
Le Promontoire du Songe. FRAC Auvergne, Clermont-Ferrand (FR)
Verweven/entrelacés. Schönfeld Gallery, Brussels (BE)
L'art dans les chapelles – 31e édition. Sainte-Noyale Chapel, Pays du Pontivy et la Vallée du Blavet (FR)
The Thinking Hand. Tatjana Pieters, Ghent (BE)
40 Years Zeno X Gallery – the nineties. Zeno X Gallery, Antwerp (BE)

Intertwined. The role of the Rug in Arts, Crafts and Design. La Galleria Nazionale, Rome (IT)
Tentoonstelling p.s. – SVP. Vandenhove Centre for Architecture and Art, Ghent University, Ghent (BE)
NADIR. Laarne Castle, Laarne (BE)
Penelope. BOZAR, Brussels (BE)

2021
Condition Humaine. GRIMM, New York, (US)
Xenia – or the virtue of hospitality. MILL (Needcompany), Brussels (BE)
Though it's dark, still I sing. 34th Bienal de São Paulo, São Paulo (BR)
PASS 2021. Mullem, Huise, Wannegem, Lede (BE)
Someone said that the world's a stage. GRIMM, New York (US)
Re-collect. FOMU, Antwerp (BE)
Inaugural exhibition. GRIMM, New York (US)
Braeckman – Fieret – Kooiker – Štrba. Be-Part, Waregem (BE)
Without Trace. De Pont Museum, Tilburg (NL)

2020
Listen to your Eyes. Museum Voorlinden, Wassenaar (NL)
Deceptive Images, Playing with Painting and Photography. MARTa Herford, Herford (DE)
Fotograf Festival – Social body, fluid order – fluid body, social order. Fotograf Gallery, Prague (CZ)
Be Modern, From Klee to Tuymans. Royal Museums of Fine Arts of Belgium, Brussels (BE)
Vu.e de dos – Images à contre-courant. le Delta, Namur (BE)
Sgabello Collection: In Search of the Miraculous. On The Inside, Amsterdam (NL)

2019
noWhere. S.M.A.K., Ghent (BE)
JRSLM – Paradise Lost Again. Galerie VUB, Brussels (BE)
Who are you?. La Maison Des Arts, Brussels (BE)
Feast of Fools. Bruegel herontdekt. Kasteel van Gaasbeek, Gaasbeek (BE)
Group Show. Zeno X Gallery, Antwerp, Borgerhout (BE)

2018
Dirk & Paolo. Palais des Beaux-Arts, Lille (FR)
four times sixty – anniversary exhibition. Zeno X Gallery, Antwerp, Borgerhout (BE)
Still Life, Obstinacy of Things. Kunst Haus Wien, Vienna (AT)
The Sensation of the Sea. De Mesdag Collectie, The Hague (NL)
KRASJ 4. Ninove (BE)
Biennial of Painting: On Landscapes. Roger Raveelmuseum, Machelen-aan-de-Leie (BE)
Biennial of Painting: On Landscapes. Museum van Deinze en de Leiestreek, Deinze (BE)
Biennial of Painting: On Landscapes. Museum Dhondt-Dhaenens, Deurle (BE)
Iconobelge. AntwerpPhoto Festival, Het Loodswezen, Antwerp (BE)
Freespace. 16th International Architecture Exhibition, Venice (IT)
Glorious (?) Failure. Psychiatrisch Ziekenhuis, Duffel (BE)
The Liar's Cloth. GRIMM, Amsterdam (NL)
Works on Paper II. Zeno X Gallery, Antwerp (BE)

2017
Ecce Homo. Museum Mayer van den Bergh, Antwerp (BE)
Le divan des murmures. FRAC Auvergne, Clermont-Ferrand (FR)
Farewell Photography. Biennale für aktuelle Fotografie, Wilhelm-Hack-Museum, Ludwigshafen (DE)
WeerZien. De Pont Museum, Tilburg (NL)

The Still Point of the Turning World – Between Film and Photography. FOMU, Antwerp (BE)
The Absent Museum. WIELS, Brussels (BE)
Silent Stories by Jan Lauwers. BOZAR, Brussels (BE)

2016
From Broodthaers to Braeckman – Photography in the Visual Arts in Belgium. M HKA, Antwerp (BE)
TOUCHED – Craftsmanship in Contemporary Photography. Museum Het Schip, Amsterdam (NL)
Museum Dirk De Wachter. Museum Dr. Guislain, Ghent (BE)
Global Perspectives on Photography. Design District (Pavilion Belgium & The Netherlands), Dubai (UAE)
Capital: Debt – Territory – Utopia. Hamburger Bahnhof, Berlin (DE)
The One – The Real. Kromus + Zink, Berlin (DE)
Dirk Braeckman, Susan Hartnett, Jockum Nordström, Jack Whitten. Zeno X Gallery, Antwerp (BE)
In Wonderland. Salon Dahlmann, Berlin (DE)
Angst Essen Seele Auf. LLS387, Antwerp (BE)
BELvue Museum, Brussels (BE)
The One – The Real. Kromus + Zink, Berlin (DE)

2015
Maarten Van Severen & Co., Over ontwerpers, kunstenaars & makers. Design Museum, Ghent (BE)
The Importance of Being... Museo Nacional de Bellas Artes, Havana (CU)
The Importance of Being... Museo de Arte Contemporáneo, Buenos Aires (AR)
The Importance of Being... Museu de Arte Moderna, Rio De Janeiro (BR)
A Belgian Politician. Marion De Cannière Art Space, Antwerp (BE)
Chinese Utopias Revisited: The Elephants. BOZAR, Brussels (BE)
Le Bourgmestre de Furnes. Emergent Veurne (BE)
Mijn Vlakke Land. On photography and landscape. FOMU, Antwerp (BE)
PASS. Mullem, Huise, Wannegem and Lede (BE)
Land van Garage. Sint-Amandsberg (BE)
Hôtel Dunkerque. FRAC Nord-Pas-de-Calais, Calais (FR)
Stilte is als Ademhalen (Silence out loud). Museum Kranenburgh, Bergen (NL)
Her First Meteorite, Volume 2. Rosegallery, Santa Monica (US)

2014
Broodthaers en de zee. Homage to M.B., the painters of the sea. NAVIGO - Nationaal Visserijmuseum en Emergent galerie&vereniging, Veurne (BE)
The Sea, Salut d'Honneur Jan Hoet. Various locations, Ostend (BE)
Capita Selecta. Broelmuseum, Kortrijk (BE)
Passions Secrètes, Private Flemish Collections. Le Tripostal, Lille (FR)
Biennial of Painting: The touch of the painter. Roger Raveelmuseum, Machelen (Zulte) (BE)
Verf na Van Eyck. Croxhapox, Ghent (BE)
De Vierkantigste Rechthoek. Kunsthal KAdE, Amersfoort (NL)

2013
In the context of Antoine Watteau. Painter of music. BOZAR, Brussels (BE)
Opening New Space. Zeno X Gallery, Antwerp (BE)
La Joie de se Perdre. Villa de Olmen & D'Apostrof, Wieze & Meigem (BE)
Le Retour De L'Enfui. Galleries dell'Accademia / Collateral 55e Biennale de Venise, Venice (IT)
Paint it Black. CODA, Apeldoorn (NL)

BAZAAR België. Centrale for contemporary art, Brussels (BE)
14-18 La guerre vue par Otto Dix, George Grosz, Dirk Braeckman.
Musée Félicien Rops and Maison de la Culture, Namur (BE)
Upside Down. CC Strombeek, Strombeek-Bever (BE)
Museum to scale 1/7. Royal Museums of Fine Arts of Belgium,
Brussels (BE)
12 × 50 voor CONVENT 22. NW, Aalst (BE)

2012
Private. Dirk Braeckman, Seiichi Furuya, Jacob Holdt, Larry Sultan,
Mette Tronvoll, Tobias Zielony. Galerie Thomas Fischer, Berlin (DE)
Sint-Jan. Saint Bavo's Cathedral, Ghent (BE)
Mindscapes. Centrale for Contemporary Art, Brussels (BE)
Artists of the gallery. Zeno X Gallery, Antwerp (BE)
Reasons for Walling a House. Valerie Traan, Antwerp (BE)
QNX - een plek voor rituelen. Concertgebouw, Bruges (BE)

2011
Kunst (=) Foto. Het Valkhof, Nijmegen (NL)
Apocalypse Now. Works from the Collection of Hugo & Carla
Brown. Nieuw Dakota, Amsterdam (NL)
Valéry Proust Museum: White Cube Fever. Mu.ZEE, Ostend (BE)
Collection FoMu. FoMu, Antwerp (BE)
Kask 260: 1751 - 2011. Galerieruimte KASK, Ghent (BE)
51N4E. Double or Nothing. BOZAR, Brussels (BE)

2010
Over spoken, monsters, flesgeesten en andere scheve
verschijningen. Project Space, The Hague (NL)
Change of the Century. Museum Kunstlicht, Eindhoven (NL)
Manières noires. Beaux-Arts Mons, Mons (BE)
The State of Things. National Art Museum of China, Beijing (CN)
Robbrecht and Daem: Pacing Through Architecture. Whitechapel
Gallery, London (UK)
In Praise of Shadows, Dirk Braeckman and Bill Henson. Robert
Miller Gallery, New York (US)
XANADU! S.M.A.K., Municipal Museum of Contemporary Art,
Ghent (BE)
Huiselijkheid. Roger Raveelmuseum, Machelen (Zulte) (BE)
The Good, the Bad & the Ugly - Selection and accumulation. De
Garage, Mechelen (BE)
People and Places. La condition humaine. FRAC Nord-Pas-de-
Calais (FR)

2009
Ghent TIME Festival, Ghent (BE)
JEUGDZONDE. Over opus één en opus min één. LLS 387,
Antwerp (BE)
Veronica's. Knokke-Heist - International Fotofestival, Knokke-Heist
(BE)
FADING. Museum van Elsene, Elsene (BE)
GINDERBUITEN. Abdij van Vlierbeek, Kessel-lo (BE)
The Portrait. Photography as Stage. The photographic portrait
from 1980 until now. Kunsthalle Wien, Vienna (AT)
Goldfish Suddenly Dead. Extra City Kunsthall, Antwerp (BE)
A Story of the Image: Old and New Masters from Antwerp.
National Museum of Singapore, Singapore (SG)
A Story of the Image. Old and New masters from Antwerp.
Shanghai Art Museum, Shanghai (CN)
The State of Things. Europalia China. Brussels-Beijing. BOZAR
Centre for Fine Arts, Brussels (BE)
Mise à l'échelle. Regards sur la collection du MAC's. MAC's
Grand-Hornu, Hornu (BE)
Avec Le Temps - In Time. Robert Miller Gallery, New York (USA)

2008
Nieuwe Collectie / New Collection. Stedelijk Museum, Lier (BE)
Zerbrechliche Schönheit (Worlds of Glass). Museum Kunst Palast,
Düsseldorf (DE)
Palazzo Existencia. x=10. Komijnstraat 3, Ghent (BE)
The Hands of Art. S.M.A.K., Municipal Museum of Contemporary
Art, Ghent (BE)
The Hands of Art. MARTa Herford, Herford (DE)
Darkside - Photographic Desire and Sexuality Photographed.
Fotomuseum Winterthur, Winterthur (CH)
Spel van de Waanzin. Museum Dr. Guislain, Ghent (BE)
Belgier - Aktuelle Kunst aus Belgien. Figge von Rosen Galerie,
Cologne (DE)
Jan Fabre. De geleende tijd / Le temps emprunté. BOZAR,
Brussels (BE)
La collection De Pont à Paris. Institut Néerlandais, Paris (FR)
Trends 08. Children's Art Project Sint-Barbaracollege, Ghent (BE)

2007
Eclipse: Exploding Cinema, International Filmfestival Rotterdam
2007. RAM Gallery, Rotterdam (NL)
Works on paper. Zeno X Gallery & Zeno X Storage, Antwerp (BE)
Artists of the gallery. Zeno X Storage, Antwerp (BE)
Speeltijd. Koninklijk Atheneum, Antwerp (Berchem) (BE)
Een verhaal van het Beeld. M HKA, Museum of Contemporary Art
Antwerp, Antwerp (BE)
Kick. S.M.A.K., Municipal Museum of Contemporary Art, Ghent
(BE)
Gallery Artists. Zeno X Storage, Antwerp (BE)
Hedendaagse fotografie uit de collectie van de provincie Oost-
Vlaanderen. Bank van de Arbeid, Ghent (BE)

2006
Click Double Click. BOZAR Centre for Fine Arts, Brussels (BE)
DARK. Museum Boijmans Van Beuningen, Rotterdam (NL)
Sisyphé. MAC's Grand-Hornu, Hornu (BE)
in flagranti l. Dortmunder Kunstverein, Dortmund (DE)
Extremities. Flemish art in Vladivostok. Museum Artetage,
Vladivostok (RU)
Click Double Click. Haus der Kunst, Munich (DE)
Het archief van de verbeelding: De constructie van de ander.
BOZAR Centre for Fine Arts, Brussels (BE)
Expo Persévérance. Het Godshuis, Sint-Laureins (BE)
25 years Zeno X Gallery. Zeno X Gallery & Storage, Antwerp (BE)
MUTE. Hofstraat 2, Antwerp (BE)
Ecarts & Traces. Espace le Carré, Lille (FR)
Room with a view: De Bouwfonds Kunstcollectie
Gemeentemuseum, The Hague (NL)
Genre Humain. Espace photographique Contretype, Brussels (BE)
Dark. Museum Boijmans van Beuningen, Rotterdam (NL)
Bela Lugosi is dead. Galerie Bernhard Bischoff, Bern (CH)

2005
Werken uit de collectie & Dirk Braeckman. Modern Chinese Art
Foundation, Ghent (BE)
Contemporaneity: Dirk Braeckman - William Verstraeten.
Revolution 100.000.000 etc Gallery, Middelburg (NL)
Delicious... Binnenstad, Sint-Truiden (BE)
Slow Art - Zeitgenössische Kunst aus Flandern und den
Niederlanden. Museum Kunstpalast, Düsseldorf (DE)
Collectiepresentatie XIII: LUZ. M HKA, Museum of Contemporary
Art Antwerp, Antwerp (BE)

2004
Man and Earth - Haifa Triennale. Haifa Museum of Art, Haifa (IL)
Michaël Ackerman, Dirk Braeckman en Awoiska van der Molen.

Fotomuseum, The Hague (NL)
Ideale e Realta. A History of the Nude in Photography. Galleria
d'Arte Moderna, Bologna (IT)
De donkere camera. Gemeentemuseum, The Hague (NL)

2003
Beaufort 2003: Triennale voor hedendaagse kunst aan zee. PMMK,
Ostend (BE)
The ambiguity of the image. Art Athinai, Athens (GR)
Slow / Down. MK Expositieruimte, Rotterdam (NL)
A-Prior: Benefiet. M HKA, Museum of Contemporary Art Antwerp,
Antwerp (BE)
Gelijk het leven is. S.M.A.K., Municipal Museum of Contemporary
Art, Ghent (BE)
Comme des Garçons. 8 exhibitions on various locations, +/- 5,
10, 15, 20 years of a collection Le Plateau - Fonds Régional d'Art
Contemporain d'Ile-de-France, Paris (FR)
Opzij van het kijken Poëzie- en beeldende kunstzomer. Watou (BE)
Le pire est à venir. Image contemporaines du monde, sélection du
musée Niépce. Musée Nicéphore Niépce, Chalon-sur-Saône (FR)

2002
Le plat pays. Ecole Supérieure d'art, Perpignan (FR)
Blend - Actuele fotografie in België. Caermersklooster, Ghent (BE)
Richard Venlet/Paramount basics (extended) with works of Dirk
Braeckman, Manon de Boer, and others. M HKA, Museum of
Contemporary Art Antwerp, Antwerp (BE)
Ik of een ander - zelfportretten van Belgische kunstenaars.
Passage 44, Brussels (BE)

2001
Silhouettes 'N' Shadows. Wilhelminakwartier, Tilburg (NL)
Belgian System. Espace 251 Nord, Tour & Taxis, Brussels (BE)
Temporary installation, Kaaitheater, Brussels (BE)

2000
Over the Edges. De hoeken van Gent. S.M.A.K., Municipal
Museum of Contemporary Art, Ghent (BE)
Metro>Polis. Brussels 2000, Brussels (BE)
België - Holland. Voetbalcultuur in de Lage landen. Kunstcentrum
Oud Sint-Jan, Bruges (BE)
Weldra in uw stad. Geen tijd. Fl. Van Cauwenberghstraat 19
(parkeergarage), Lier (BE)
Gloom. The Living Room, Amsterdam (NL)
10 paar. Kunst uit Estland en Vlaanderen. Hoeve Vandewalle,
Kuurne (BE)
Ons Huis. Actuele kunst in Sint-Camillus. N.P.K. Sint-Camillus,
Waasmunster (BE)
Shadows. Galerie Carrousel, Paris (FR)
Brussels by Light. KBC Galerij, Brussels (BE)
Dirk Braeckman & Marc Trivier. Centre Culturel de Namur, Namur
(BE)
Dust and dirt. De Witte Zaal, Ghent (BE)

1999
D. Braeckman, M. Dumas, J. Kahrs, M. Manders, A. Preesman, L.
Tuymans, AMVK. Zeno X Gallery, Antwerp (BE)
Solo Quint. A.Z. Sint-Blasius, Dendermonde (BE)
Galerie Otok, Dubrovnik (HR)
Transference. Locations in Memory and Time. Gallery Photohof,
Salzburg (AT)
Trattenendosi. Venice Biennale, Zitelle (IT)
Dirk Braeckman, Carla Klein, Miguel Rio Branco, Maria
Serebriakova, Johannes Kahrs. Zeno X Gallery, Antwerp (BE)
Collection Frac Nord-Pas-de-Calais. A Choice. BBL, Courtrai (BE)
La Consolation. A selection of art pieces from the Flemish

Collection. Centre National d'Art Contemporain de Grenoble,
Grenoble (FR)
Melbourne International Biennial. Belgian Pavillion, Melbourne (AU)
Snowball 2. Gallery Ulrich Friedler, Cologne (DE)
De Opening. S.M.A.K., Municipal Museum of Contemporary Art,
Ghent (BE)
Rhok Gallery, Brussels (BE)
Galerie Patrick De Brock, Knokke-Heist (BE)
Aspects de l'art actuel en Belgique. FRAC Nord-Pas-de-Calais,
Calais (FR)
S.M.A.K.-KRACHT. Witte Zaal, Sint-Lucas, Ghent (BE)
Interference. Locations in Memory and Time. Fri-Art Centre d'Art
Contemporain, Fribourg (CH)
Galerie Fotohof, Salzburg (AT)
Limerick City Gallery of Art, Limerick (IE)

1998
Dirk Braeckman, Danny Devos, Ria Pacquée, Thomas Ruff. Galerie
Fortlaan 17, Ghent (BE)
Altered States. Festival a/d werf, Utrecht (NL)
Galerie Rodolphe Janssen, Brussels (BE)

1997
Axis. Yogyakarta, Jakarta (ID)
En Collection. Sint-Lucasgalerie, Ghent (BE)
Mais pour vivre, il faut... Musée Nicéphore Niépce, Chalon-sur-
Saône (FR)
Loplop. Museum Boijmans Van Beuningen, Rotterdam (NL)
Vous êtes ici. Brussels (BE)
Le photographe et son modèle. Bibliothèque National de France,
Paris (FR)
Terreny Adobat. Fotografia de Flandes. Centre d'Art Santa Monica,
Barcelona (ES)
Thomas Ruff, Carl De Keyzer, Dirk Braeckman. Het Punt, Roeselare
(BE)
Galerie du Château d'Eau, Toulouse (FR)

1996
Contretype. Glacière de St.-Gilles, Brussels (BE)
Fotografische momenten. Museum van Hedendaagse Kunst,
Ghent (BE)
L'Avant-Musée (Mois de la Photo). Le Réverbère 2: 15 ans de
réflexion, Paris (FR)
The European Face Exhibition. Copenhagen (DK)
Dirk Braeckman, Kris Fierens. Galerij Patrick De Brock, Knokke
(BE)
Dirk Braeckman & Jörg Czeschla. Espace photographique
Contretype, Hôtel Hannon, Brussels (BE)

1995
Afspiegelingen. Landcommanderij Alden Biesen, Rijkhoven-Bilzen
(BE)
Face à Face. Centre Photographique d'Ile-de-France, Pontault-
Combault (FR)
Accrochage. Galerie Le Réverbère 2, Lyon (FR)
Photographie et cinéma. Printemps de Cahors, Cahors (FR)
The European Face. Danish Cultural Institute, Edinburgh (UK)

1994
La matière l'ombre, la fiction (Mois de la Photo). Bibliothèque
National de France, Paris (FR)
Zehn Jahre Europäischer Fotopreis. Kulturzentrum Englische
Kirche, Bad Homburg (DE)

1993
Photographie en Belgique de 1839 à nos jours. Musée de la

photographie, Charleroi (BE)
Jonge Helden. Museum voor Fotografie, Antwerp (BE)
Europese Oefeningen. Galerie DBS, Antwerp (BE)
Contemporary Belgian Photography. Gallery Philippe Staib / Art Wall+B, New York (US)

1992
Iemand, niemand en honderdduizend. Het portret in vraag. ICC, Antwerp (BE)
Het fotografische portret. Museum voor Fotografie, Antwerp (BE)
3 x *Fotografie*. Zeeuws Museum, Middelburg (NL). CC. De Werf, Aalst (BE). C.C. Benedengal, Kortrijk (BE)
Synergie 92. Museum Dhondt-Dhaenens, Deurle (BE)
A l'image de rien (Mois de la Photo). Epernay, Rheims (FR)
L'Echappe européenne (Mois de la Photo). Pavillion des Arts, Paris (FR)
Département Culturel de Bayer, Leverkusen (DE)
C.C. De Werf, Aalst (BE)
C.C. Benedengalerij, Kortrijk (BE)
Provinciaal Hof, Bruges (BE)
Stadt-Galerie, Ahlen (DE)

1991
Photobiographies. Deuil et mémoire. Maison de la Culture, Namur (BE)
La photographie belges des origines à nos jours. Centre National de la Photographie, Palais de Tokyo, Paris (FR)

1990
Le sens du format. Maison de la Culture, Namur (BE)
Junge Europäische Fotografen. Martin Gropius Bau, Berlin (DE)
Trans.Europe.Off.Art. Fotogalerie, Vienna (AT)
Fotographie, Video aus Belgien. Fotogalerie, Vienna (AT)

1989
Belgian Kodak Award. Espace Galeria, Brussels (BE)
European Kodak Award. Arles (FR)
Centre de la Cultura Contemporania, Biennal de Barcelona, Barcelona (ES)
Studio 666, Paris (FR)
Le voir en liberté. Grand Angle, Voiron / Théâtre d’Heronville, Caen (FR)
Clichés - Le choix des sens. Le Botanique, Brussels (BE)
Het Portret (Fotofestival). Canon Gallery, Amsterdam (NL)
Belgian Contemporary Photography. Marcuse Pfeifer Gallery, New York (US)
Mise-en-Scène. Museum voor Fotografie, Antwerp (BE)
Festival Photo. Galerie St.-Leonard, Liège (BE)
Bruce Vellick Gallery, San Francisco (USA)
De Brakke Grond, Amsterdam (NL)

1988
Géographies humaines. Musée de la Photographie, Charleroi (BE)

1986
Mois de la Photo. Musée d’Art Moderne, Liège (BE)
Junge Europäische Fotografen. Frankfurter Kunstverein, Frankfurt (DE)
Autorretrato, Narcisimo o provocaciòn?. Foco, Circulo de Bellas Artes, Madrid (ES)
Troisième Triennale Internationale de la photographie. Palais des Beaux-Arts, Charleroi (BE)
Jeune peinture belge. BOZAR Centre for Fine Arts, Brussels (BE)
Initiatief ’86. Galerie XYZ, Ghent (BE)
Galerij Perspektief, Rotterdam (NL)
Journées internationales de la photographie. Hôtel de Ville,

Montpellier (FR)

1985
Rencontres de la Photographie ’85. Arles (FR)

PERMANENT INSTALLATIONS

2023
Stadsterras Mortsel Oude God. *Blind Spot*.

2021
Boekentoren Gent. *EE.m.WP.(t)here.2021 1-1, 2021*
Drongenhofkapel. *Hemony, 2012 (video)*

2015
Castle of Ingelmunster. *Les plaisirs, 2015*

2012
Gerechtsgebouw Gent. *Hippolyte-A-13-2013, Hippolyte-B-13-2013*

2008
Stadhuis Menen. *S.N.-M.N.-08, 2008*

2007
Jan Fabre's Troubleyn Studios, Antwerp. *A.M.-B.X.-09-07*

2003
Concertgebouw Brugge. *H.S.-N.Y.-94-99*
UZ Antwerpen. *U.Z.A.-280.T/I-03, U.Z.A.-280.T/II-03*

2002
Sphinx Room, Royal Palace Brussels

PRIZES

2021
Doctor Honoris Causa (VUB Leuven)

2018
Medal of Honour in the Human Sciences

2006
Culture Prize 2005 of the Flemish Community (section Fine Arts)

2003
Culture Prize of the City of Ghent

2002
Culture Prize of the K.U. Leuven (Prize Fonds Blanlin-Evrart)

2000
Prize Vic Depauw Kiwanis, Ghent

1997
Prize for Photography of the Antwerp Province

1990
Preis für junge europäische Fotografen

1989
Belgian Kodak Award

1988
International Photo Metro Award (third prize)
Belgian Kodak Award (second prize)

1987
Prize for Plastic Arts of the City of Harelbeke – Photography (nomination)

1986
Prix de la Jeune Peinture Belge (nomination)
5ème grand Prix Victor Hasselblad, Kredietbank Prize for Photography of the Antwerp Province
Concours de photographie INBEL (third prize)
Prize of the Brabant Province
Prix de la Jeune Peinture Belge (nomination)

1985
Prize of the Province of East-Flanders
Preis für junge europäische Fotografen (nomination)

PUBLIC COLLECTIONS

AkzoNobel Art Foundation, Amsterdam (NL)
Artothèque, Annecy (FR)
Bibliothèque Nationale de France, Paris (FR)
Centraal Museum, Utrecht (NL)
Centre National des Arts Plastiques, Paris (FR)
Centro de Fotografía de la Universidad, Salamanca (ES)
De Pont Museum, Tilburg (NL)
FOMU, Fotomuseum, Antwerp (BE)
Fondation Nationale d’Art Contemporain, Paris (FR)
FRAC Auvergne, Clermont-Ferrand (FR)
FRAC Grand-Large-Hauts-de-France, Dunkirk (FR)
FRAC Rhône-Alpes, Villeurbanne (FR)
Groot Gerechtsgebouw Gent, Ghent (BE)
Kabinet Provincie Oost-Vlaanderen, Ghent (BE)
Kunstmuseum Den Haag, The Hague (NL)
Longlati Foundation, Shanghai (C)
M Leuven, Leuven (BE)
MAC’s Grand-Hornu, Hornu (BE)
Maison Européenne de la Photographie, Paris (FR)
Ministère de la Communauté française, Brussels (BE)
Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, Brussels (BE)
MOMA, New York (USA)
Museum of Modern Art, New York (USA)
Musée d’Art Moderne et Contemporain, Strasbourg (FR)
Musée de la Photographie, Charleroi (BE)
Musée de l’Elysée, Lausanne (CH)
Musée Niépce, Chalon-sur-Saône (FR)
Museum Dhondt-Dhaenens, Deurle (BE)
Museum of Modern Art, Vladivostok (RU)
Museum Voorlinden, Wassenaar (NL)
M HKA, Museum of Contemporary Art, Antwerp (BE)
Mu.ZEE, Ostend (BE)
M WOODS, Beijing (CN)
Philadelphia Museum of Art, Philadelphia (USA)
Proximus Art Collection, Brussels (BE)
RMFAB, Royal Museums of Fine Arts of Belgium, Brussels (BE)
Royal Palace, Brussels (BE)
Rubell Family Collection, Miami (US)
Sammlung Goetz, Munich (DE)
S.M.A.K., Municipal Museum of Contemporary Art, Ghent (BE)
The Rachofsky Collection, Dallas, TX (USA)
The Museum of Fine Arts, Houston (US)

DIRK BRAECKMAN
22 May - 5 July 2025
TIM VAN LAERE GALLERY ANTWERP

DIRK BRAECKMAN
No Denial, No Explanation
22 May - 5 July 2025

The gallery wishes to thank:
Dirk Braeckman, Mieke Janssens,
Ine Braeckman, Sarah Bruyninckx, Pol Bulté,
Tim Van Laere, Elke Segers, Dimitri Boenkske Riemis,
Katrien Loret, Aurélie Van Calenbergh, Mathilde Ledent,
Johan De Meulder, Thomas Soardi, Pieter Huybrechts,
Micha Pycke, Albane Paret, and Kristof Vande Walle

Artworks: © Dirk Braeckman, 2025

Photography: Tim Van Laere Gallery, Pieter Huybrechts
Print: Antilope De Bie, Duffel
Text: Katrien Loret
Courtesy Tim Van Laere Gallery, Antwerp - Rome
© Tim Van Laere Gallery
©Tim Van Laere Books

ISBN: 978-9-46400-436-6
NUR: 644

TIM VAN LAERE GALLERY